

[Korsgaard.]

ikke med anden Ret, end at de alene ved! Jeg kan altsaa ikke se rettere end, at Angrebet paa dette Punkt savner ethvert sagligt Grundlag. Man kan, som jeg allerede har sagt, henvise til en eller anden Teaterejer, en eller anden Teatermand, og efter sit Skøn gaa ud fra, at han er forstandigere end den Mand, det kongelige Teater raader over. Jeg kan ikke paa Forhaand gaa ud fra, at dette er rigtigt; og jeg maa derfor holde mig til, at naar den Sagkundskab, som det kongelige Teater sidder inde med, siger, at dette Forslag, teknisk set, er lige saa godt som noget andet Forslag, der har været fremme, kan man ikke med Rette indvende noget derimod.

Saa taler man i denne Forbindelse om Teatrets Styrelse; og selvfølgelig er Teatrets Styrelse „umulig“! — hvorfors skulde den ikke være det? Jeg har snart levet i mange Aar; og i alle de Aar, jeg har levet, har jeg endnu aldrig oplevet, at den Styrelse, der sad, ikke var umulig. Den første Styrelse, jeg erindrer, var Fallesens; og jeg tror, at mange vil kende den nok saa morsomme Omskrivning, som fandt Sted, da Olaf Poulsen skulde synge „Falderi, Faldera, falder i de rødeste Roser“, saa synger han: „Fallesen, Fallesen, Fallesen er der ingen, der roser!“. Man siger, at han naturligvis fik en Tilrettevisning; men man siger i hvert Fald ogsaa, at saaledes sang han. Jeg ved ikke af, at man siden da har haft nogen Ledelse, som ikke har været umulig, og jeg føler mig fuldkommen sikker paa, at hvilken Ledelse vi end har, vil de Røster, der lyder her, sige: Ja det er jo en fuldkommen umulig Ledelse. Mulig eller umulig, det ved jeg ikke; og hvor stærk Grund til Kritik der er, det ved jeg heller ikke. Jeg ved jo ogsaa, at Bladene er højst misfornøjede med Teatret. *Bladene!* Hvad vil det egentlig sige? Ja, saa vidt jeg kender Bladene, vil det egentlig sige, at en eller anden Medarbejder ved et Blad, som har det Fag under sig, kritiserer det og finder det umuligt. Og saa siger „man“ det! Og saa faar han ovenover dette tilfældige Navn Navnet „Berlingske Tiden- de“, „Nationaltidende“, „Politiken“, eller hvad det nu kan være; og saa er det den offentlige Mening; og den er imod! Ja, det kan jo godt være, at der er nogen, der tager sligt højtideligt; jo længere jeg har levet,

desto mindre højtideligt har jeg taget det. Men man siger altsaa, at Ledelsen er daarlig, og Bladene siger det. Bladene siger, at det er nogle elendige Stykker, man opfører. Men nok har Bladene stor Magt; men endnu har de dog ikke vist sig at have saa megen Magt, at det er lykkedes dem at affolke det kongelige Teater med Hensyn til Publikumsbesøg; dette er endnu ikke lykkedes dem ved Forhaandsangreb paa et Stykke som „En Idealist“, der vel nok kan have sine Svagheder, som ethvert Begynderarbejde har, men hvis Forfatter utvivlsomt efter de Udtalelser — og de enstemmige Udtalelser — jeg har hørt fra flere Kunstneres Side, er en lovende Forfatter. Det er altsaa ikke helt lykkedes Bladene at afholde Folk fra at gaa hen og se et dansk Stykke af den Art; men havde det ligget i Anmeldernes Haand, saa vilde Forsøget, saa vidt jeg har kunnet læse ud af Bladene, være lykkedes fuldkomment. Det er det altsaa ikke; og, som sagt, det er heller ikke lykkedes helt at affolke Teatret. Derimod kunde jeg tænke mig, at det efterhaanden — takket være de evindelige Angreb — kunde lykkes Bladene at indstille Publikum paa, at det egentlig er saa nogenlunde ligegyldigt, hvad Bladene skriver. Og er man først naaet dertil, saa kan det jo være, at Kritikken bliver mere forstandig, end den mange Gange efter min Mening er. For det er jo godt nok at kritisere; men har man ikke noget bedre at sætte i Stedet, skal man efter min Mening være en Smule varsom. Men, som sagt, Ledelsen er umulig, det er slaaet fast, det vil man kunne læse i alle Landets Blade, og det vil de fleste her i Salen være (*Holstein*: Synes De, den er god?). Det kommer jeg senere til. Det kan man, som sagt, høre af hver af dem, der er sikre paa, at deres Mening er den rigtige. Jeg kan altsaa selv ikke afgøre, om en Ledelse er akkurat den, den skal være. Jeg gaar meget ofte i Teatret og har ganske overordentlig stor Glæde deraf, og jeg finder, at der i mange Henseender — dette kommer for saa vidt ikke Ledelsen ved helt direkte —, saa vidt jeg kan bedømme det, præsteres ganske ypperlig Kunst; for saa vidt vil jeg ikke kunne se, at Ledelsen er saa helt umulig.

Men i alle Forhold, som jeg beskæftiger mig med, er der gerne et eller andet økono-